

6. Kampanja molitve in mrtvičenja

Ustanovitelj Opus Dei — življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

20. Jan. 2018

↗ Nazaj na kazalo

Po končanih duhovnih vajah se je Jožefmarija posvetil nalogam v Zavodu. Nemudoma se je lotil iskanja duš v hrepenenju, da vsepovsod oznani vsesplošno sporočilo o svetosti.^[1] Pregledal je seznam mladih, ki jih je poznal, med katerimi

je bilo nekaj študentov na Akademiji Cicuéndez.^[2] Eden izmed prvih, s katerimi je spregovoril o svojem apostolskem idealu, je bil Pedro Rocamora, ki ga je spoznal leta 1928. Predstavil mu ga je neki študent arhitekture, José Romeo Rivera, ki je do srečanja z duhovnikom prišel preko svojega brata Manuela, ta pa je bil Jožefmarijev sošolec na Pravni fakulteti v Zaragozi. Tem se je pridružil Julián Cortés Cavanillas in še kateri od študentov na akademiji.

Obdan s temi prijatelji je duhovnik hodil na sprehode in jim med kramljanjem predstavljal svoje duhovne ambicije – preambiciozne, po mnenju Pedra Rocamore. Govoril je »kakor navdihnjen človek«, nam ta pripoveduje. »Tisti, ki smo bili ob njem, smo bili osupli nad njegovim popolnim zavedanjem, da mora svoje življenje predati tej ideji. Lotil se je takšnega podviga kot nekdo, ki ve, da

mora izvršiti neko določeno usodo v svojem življenju.

– Ampak, ti misliš, da je to mogoče? sem mu pravil jaz.

On pa mi je odvrnil:

– ***Poglej, to ni moja iznajdba, je božji glas.***«^[3]—

Pogovori pa niso vedno bili peripatetičnega značaja. Včasih je duhovnik poiskal miren kraj, da bi svojim spremljevalcem, zbranim okrog mize, bral zapiske iz zvezka, ki ga je nosil s seboj. Če je bilo lepo vreme, so se po predavanjih na akademiji odpravili do Ceste Castellana in se pri križišču z Ulico Riscal usedli zunaj, na terasi kakšne pivnice. Najpogosteje je skupina krenila v »Sotanillo«. Ta lokal – čokoladnica, pivnica in kavarna, vse v enem – je imel zelo središčno lego: na Ulici Alcalá, med Trgom Cibeles in Trgom neodvisnosti. Vhod v lokal je

bil na višini tal, nato pa se je bilo treba po nekaj stopnicah spustiti v polklet.

Jožefmarija se je v vzdušju »Sotanilla«, obdan s svojimi mladimi prijatelji, počutil prav prijetno. Juan, lastnik, in njegov sin Ángel, sta se navadila na duhovnika v družbi študentov. Ko jih je eden od njiju videl vstopiti, je glasno izrekel geslo: »Je že tukaj s svojimi učenci.«^[4]

Pri iskanju prijateljev po spominu se je Jožefmarija podal nič manj kot vse do svojih šolskih let v Logroñu.

Dejansko ga 9. decembra 1928 Isidoro Zorzano v pismu sprašuje po novicah iz njegovega življenja.^[5] To je znak, da je duhovnik znova vzpostavil stik s tem sošolcem iz logronjske gimnazije, ki je kasneje v Madridu študiral inženirstvo. Sedaj je živel v Cádiz in delal v ladjedelnici Matagorda. Temu pismu

je sledilo dolgo dopisovanje, ki je obema prineslo precej presenečenj.

Kmalu je razširil polje apostolata s pomočjo stikov z duhovniki, ki jih je poznal. Njegov opazni mladostni videz se ni zdel preveč prikladen za pridiganje v družbi, v kateri ni primanjkovalo klerikov, ki so predstavljali večstoletne tradicije in navade. Prav tako pa ni mogel pozabiti svojega kočljivega položaja kot izvenškofijski duhovnik v Madridu, zaradi česar se je počutil ***kot kokoš v tujem kurniku.***^[6] Kljub vsemu temu ni čakal križem rok. Eden izmed prvih duhovnikov, ki jih je skušal apostolsko navdušiti, je bil g. Norberto, drugi kaplan Zavoda. Njegovi nameni so bili sprva povsem karitativne narave. Gospod Norberto se je v tistem času bližal petdesetim in je bolehal za živčno boleznijo, ki mu je onemogočala opravljanje cerkvenih funkcij. Opomogel si je, toda nato znova zbolel. Tako je vse

do smrti bil bolnik, četudi je bil v splošnem mož trdne apostolske gorečnosti in notranjega življenja.^[7] Apostolske dame, ki so ga poznale od leta 1924, so gledale, kako je raslo prijateljstvo med obema kaplanoma. Vedele so, kaj je pomenilo, če so ju videle skupaj pri obiskovanju bolnih in otrok iz njihovih šol. »G. Jožefmarija,« pravi ena od njih, »ga je jemal s seboj, da bi mu lahko pomagal: da bi se čutil koristnega in cenjenega.«^[8]

Med prvimi duhovniki, s katerimi je poglobljeno spregovoril o svoji poklicanosti, je brez kakršnegakoli dvoma bil José Pou de Foxá. Zaragoški profesor rimskega prava 4. marca 1929 iz Ávile piše Jožefmariju in ga prosi, naj ga pride čakati na postajo ter mu rezervira sobo v gostišču. Iz sklepnih vrstic je moč uganiti, da je nestrpno pričakoval srečanja iz oči v oči s svojim nekdanjim študentom: »Ker se kmalu

vidiva,« mu piše, »bom tukaj zaključil, saj te bo kmalu objel tvoj prijatelj, José.«^[9]

Pou de Foxá je v Madridu ostal več tednov, v katerih je imel priložnost skrbno poklepetati s svojim mladim prijateljem. Profesor Carlos Sánchez del Río, ki se je v tistih dneh prav tako zadrževal v Madridu zaradi razpisanega mesta na katedri za rimsko pravo, poroča, da so vsi trije skupaj »skoraj vsak dan pozno popoldne hodili v neko 'čokoladnico' na Ulici Alcalá z imenom 'El Sotanillo'. Tam smo imeli prav prijetne klepete, v katerih smo si izmenjevali vtise o raznovrstnih temah.«^[10]

Jožefmarija, ki ni zanemaril nobene priložnosti za sklepanje novih prijateljstev z duhovniki, je še naprej ohranjal svoje nekdanje stike s stanovalci na Ulici Larra, kjer je sejal upe za prihodnost. Tako je na primer

spoznal g. Manuela Ayala, ki se je leta 1929 začasno ustavil v Madridu.

Gospodu Manuelu je za vedno ostal prijeten spomin na njegovo kratko srečanje s kaplanom Zavoda, ki mu je razkril del svojih idealov: ***V tistem času sem mu zaupal nekaj o Delu. In on se tega spominja z ljubeznijo,*** bo zapisal Jožefmarija.^[11]___

Poleti 1929 je nekega dne v Zavod prišel maševat Rafael Fernández Claros, mlad salvadorski duhovnik, ki je študiral na Katoliškem inštitutu v Parizu. Ko je opravil zahvalo po maši, se mu je približal kaplan. Malo sta poklepetala. »Dovolj mi je bilo nekaj trenutkov,« pravi Salvadorec, »da sem v vsej vzvišeni dragocenosti zaznal zaklad svetosti, ki ga je skrbno varovala ta rahločutna duhovniška duša.«^[12]___ Ta zaupnost se je ohranila še več let in porodila povezanost na višji ravni: »Kako naj povrnem, oče, vašo dobroto?« mu g. Rafael piše iz Pariza 4. 11. 1929. »Nič drugače kot

tako, da brez kakršnekoli omejitve sprejemem – in torej sprejemam – vaš obziren predlog o nadnaravnem duhovniškem paktu.«^[13]

O tem paktu bratstva piše Salvadorec še v nekem drugem pismu: Pariz, 20. 3. 1930: »Znova se zahvaljujem za zvesto izpolnjevanje vaše obljube, da se me spominjate pri sveti maši. Sam se spomnim na to vsak dan pri oltarni daritvi.«^[14]

Kaplan Zavoda je začel ustvarjati pravo mobilizacijo duš in molitev: ***Od leta 1928 dalje, pripoveduje, sem se skušal približati svetim dušam, celo neznanim osebam, ki so imele – kot sem imel navado reči – na obrazu poteze dobrih kristjanov, in sem jih prosil za molitev.***^[15]

Nekega dne leta 1929 je ob šestih zjutraj na ulici naletel na neznanega duhovnika. Ustavil ga je in ga prosil, naj moli za neki njegov namen. (Duhovnik je bil Casimiro Morcillo, ki

je kasneje postal madridski nadškof).
[16] In to ni bil osamljen primer, saj se Avelino Gómez Ledo, sostanovalec v domu na Ulici Larra, dobro spominja vneme, s katero je Jožefmarija takrat od njega terjal molitve in pokoro, »na živ, spodbuden način«. Kasneje, ko kaplan Zavoda ni več živel v domu, je nekoč slučajno srečal g. Avelina na Trgu Cibeles. Ta nam pravi, da je bil Jožefmarija »ogrnen v plašč in v meni je vzbudila pozornost njegova izredna zbranost; ni bilo dvoma, da je med hojo po ulici molil. Imel sem vtis, kot da bi se mi nenadoma prikazala ena od tistih duš, ki so na izjemen način zedinjene z Bogom, in znova mi je dejal, naj Gospodu priporočim njegovo apostolsko delo, z molitvijo in mrtvičenjem.« [17]

Meseci so minevali, duhovnik pa je še kar prosjačil za pomoč: ***Še vedno prosim mnogo ljudi za molitve in mrtvičenje. Kako se ljudje bojijo***

zadoščevanja!^[18] vzklikne užaloščen in presenečen.

Tudi neka pomočnica pri apostolskih damah s šaljivo preprostostjo omenja, da nihče ni bil oproščen molitvene kampanje, ki jo je spodbujal Jožefmarija.

Veliko mōli zame, veliko mōli zame, ji je govoril kaplan.

Ona pa si je mislila: »Le kaj pripravlja g. Jožefmarija, da prosi za toliko molitve?«^[19]

Januarja 1929, ko je bila ena izmed dam tik pred smrtjo, jo je kaplan rotil, naj na onem svetu posreduje zanj: ali svet ali mrtev!

Spominjam se, včasih tudi z nekoliko strahu, bo malo zatem pisal v svojih Zasebnih zapiskih, kolikor je šlo za skušanje Boga ali za napuh, kako mi je ob smrtni postelji, na kateri je ležala Mercedes Reyna, brez

vnaprejšnjega premisleka prišlo na misel, da bi jo prosil takole, kar sem tudi storil: Mercedes, v nebesih prôsi Gospoda, da če mi ni dano biti ne dober, ampak svet (!) duhovnik, naj me že v mladosti, čim prej, vzame k sebi. Potem sem isto prosil še dva laika – neko gospodično in nekega fanta –, ki vsak dan pri obhajilu pred dobrim Jezusom obnavljata to hrepenenje.^[20]___

Dami je nudil oskrbo v poslednjih dneh njene bolezni. Pozneje se je Jožefmarija zatekal k njenemu varstvu in pogosto obiskoval njen grob. Dne 31. julija je začel devetdnevnicu in jo prosil za svoje namene ter dnevno hodil na kraj, kjer je počivala Mercedes, ter tam klečé molil rožni venec.^[21]___ Delo je pričelo dobivati zagon in ustanovitelj je čutil spodbudo, da se popolnoma, velikodušno razda v žgalni daritvi, četudi ni nikdar občutil niti najmanjšega nagiba k temu, da bi se

izročil kot žrtev. »Viktimizem« (odločitev za pozornost vzbujajoče samožrtvovanje, z nekakšnim prezirom do izročanja drobnih vsakodnevnih križev in trpljenja Bogu) je bilo nekaj zelo oddaljenega od njegovega načina razmišljanja in življenja; to mu ni bilo všeč in že beseda sama mu je bila neprijetna.

Njegova duša je iskala nekaj posebnega, kar bi lahko izročil kot zadoščevanje. Zato je tri dni po koncu devetdnevnice na pokopališču brez oklevanja prosil Gospoda, naj mu kot zadoščevalno dejanje odvzame zdravje:

Dne enajstega avgusta 1929, sodeč po zabeležki, ki sem jo tistega dne napravil na neki podobici, ki jo nosim v brevirju, medtem ko sem opravljal blagoslov z Najsvetejšim zakramentom v cerkvi Zavoda za bolne, sem brez vnaprejšnjega

premiseleka Jezusa prosil za hudo, težko bolezen za zadoščevanje.^[22]___

Mislím, da me je Gospod glede tega uslišal, še pristavi.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

[1] Zavedal se je, da je sprejel **veliko božjo in človeško zavezanost** (*Meditacija z dne 3. 3. 1963*).

[2] Pedro Rocamora, AGP, RHF, T-05829, str. 1; Álvaro del Portillo, *Sum.* 679; José Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 1.

[3] Pedro Rocamora, AGP, RHF, T-05829, str. 2–3.

[4] *Zapiski*, št. 410, op. 359, in št. 479, op. 393.

[5] »Povej mi, kaj počneš. Se boš nazadnje odločil za konzularno kariero?« (AGP, IZL, D-1213, pismo št.

3). Po Jožefmarijevem pričevanju na postopku za beatifikacijo Isidora Zorzana ga je ustanovitelj srečal v Madridu nekega dne leta 1927; temu bežnemu srečanju sta sledili še dve na Cesti Castellana; nato pa še avgusta 1930 (prim. *Copia Publica Transumpti Processum... Servi Dei Isidoro Zorzano Ledesma*, 1968, 4. knjiga, list 1074). Zorzanov življenjepis: José Miguel Pero-Sanz: *Isidoro Zorzano Ledesma*. Ediciones Palabra. Madrid, 1996.

[6] Navaja Álvaro del Portillo, *Sum*. 240.

[7] Norberto Rodríguez García se je rodil v kraju Astorga (León) leta 1880 in bil posvečen v duhovnika leta 1905. Oktobra 1910 že stanuje v Madridu skupaj s svojimi starši in duhovniško oskrbuje Splošno bolnišnico. Leta 1914 zboli za živčno boleznijo. Po okrevanju je znova obolel in bil začasno nezmožen vršiti

cerkvene funkcije. Septembra 1924 je bil drugi kaplan Zavoda za bolne. V tej službi je ostal do oktobra 1931. Potem je služboval v različnih kaplanijah redovnic in bil duhovni pomočnik v neki madridski župniji. Umrli je 8. 5. 1968.

[8] Asunción Muñoz, AGP, RHF, T-04393, str. 4.

[9] Pismo, ki ga José Pou de Foxá piše Jožefmariju, Ávila 4. 3. 1929 (izvirnik, AGP, RHF, D-15309).

[10] »Takrat je bilo Delo že rojeno, vendar nam o tem ni govoril,« pojasnjuje Carlos Sánchez del Río (prim. Carlos Sánchez del Río, AGP, RHF, T-02853, str. 1).

[11] Prim. *Zapiski*, št. 1476. Leta 1938, ko je bil ustanovitelj v Burgosu, je bil g. Manuel tajnik tamkajšnjega semenišča, ki je bilo papeška univerza do leta 1931.

[12] R. Fernández v: »La prensa gráfica«, San Salvador, 24. 10. 1973. R. Fernández Claros je bil stolni teolog v katedrali Metropolije San Salvador.

[13] Pismo Rafaela Fernándezza Clarosa Jožefmariju, 4. 11. 1929, (AGP, RHF, D-15511).

[14] Pismo Rafaela Fernándezza Clarosa Jožefmariju, 20. 3. 1930, (AGP, RHF, D-15511). Z istim apostolskim ciljem se je skupaj z drugimi duhovniki vpisal v neko pobožno zvezo, kot pravi v svojih *Zapiskih*, št. 536: **12. marca 1929, na god sv. Gregorja Velikega, so g. Norberta in mene v Lisieuxu vpisali v duhovniško zvezo duhovnih bratov Male Terezije.**

[15] Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 6. Čez čas, kot je zapisal leta 1931, je začel čutiti silno potrebo po tem, da zahteva molitve od vsakogar:

Imam pravo monomanijo, ko druge prosim za molitve: redovnice in duhovnike, pobožne laike in moje bolnike, vsakogar moledujem za miloščino molitve, za moje namene, ki so seveda Božje delo in poklici zanj (Zapiski, št. 302); in leta 1932 pravi:

Še naprej prosim za molitve celo neznane osebe, npr. redovnice, ki jih ogovorim na ulici in od njihove dobrote izprosim kak »očenaš« kot duhovno miloščino (prav tam, št. 569).

^[16] Prim. *Zapiski*, št. 569, op. 472.

^[17] Prim. Avelino Gómez Ledo, AGP, RHF, T-03714, str. 2.

^[18] *Zapiski*, št. 195.

^[19] Josefina Santos, AGP, RHF, T-05255, str. 1.

[20] *Zapiski*, št. 70; prim. *prav tam*, št. 1594. Zabeležka je iz prvih dni julija 1930. Mercedes Reyna O’Farril je bila redovnica v Zavodu za bolne, ki je v sluhu svetosti umrla 23. januarja 1929. Ustanovitelj je čutil ***nagib, da se zaupa njenemu varstvu***, spričo njene smrti, saj ji je nudil oskrbo v poslednjih dneh vse do zadnjega trenutka njenega življenja (prim. *Zapiski*, št. 174, 178, itd.).

[21] 31. julija 1929 je začel devetdnevnicu: ***Vseh devet dni sem šel na pokopališče – in nazaj – peš, potem ko sem ob njenem grobu na kolenih zmolil sveti rožni venec*** (*Zapiski*, št. 178). Naslednji dan pa v pismu gospe Rosario Reyna (P 3, 1. 8. 1929) pravi: ***Opravljam devetdnevnicu k Merceditas (začel sem na god sv. Ignacija) in vsak dan obiskujem njen grob: prosim jo za dve točno določeni zadevi. Hvaležen vam bom, gospa, če mi pomagata nadlegovati vašo sestro.***

[22] *Zapiski*, št. 432; *prav tam*, št. 1732, op. 1014. V zvezi z naukom o »viktimizmu« je ustanovitelj ob različnih priložnostih povedal: ***Moji duši ni nikoli ugajalo, da bi bil ali sam sebe imenoval žrtev*** (*prav tam*, št. 413, op. 362). ***Nikdar nisem čutil simpatije niti do besede niti do vsebine viktimizma*** (*prav tam*, št. 1372 in 1014. Prim. tudi *prav tam*, št. 1380).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/6-kampanja-molitve-in-
mrtvicenja/](https://opusdei.org/sl-si/article/6-kampanja-molitve-in-mrtvicenja/) (5. Apr. 2025)